

כמו שאמרנו. בא וראה, כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, כף עשה - אדם ובהמה.

ואם תאמר, והרי כתוב (בראשית א) ועוף יעופף על הארץ, שהרי מהם מקריבים קרבנות, ואפילו עולה, כמו שכתוב (ויקרא א) ואם מן העוף עלה קרבנו. בא וראה, מפל אותם העופות לא מקריב אלא תורים ובני יונה. (אלא סוד זה) מה שהכשר בנה - נפסל בזה. זה ימין, וזה שמאל.

אבל הסוד הזה הרי בארנו, כתוב ועוף יעופף על הארץ, שהוא סוד המרפבה, ובהם מתעלה רוח הקדש לעלות למעלה, שהם שנים, אחד לימין ואחד לשמאל. עוף - לימין, וזה מיכאל. יעופף - לשמאל, וזה גבריאל. זה לימין וזה לשמאל. ומשום כף מקריבים שני אלה, להעלות את רוח הקדש, והשמאל מעטר וזן למטה לאותו צד שמאל, וימין לימין, ונקשרת אשה עם בעלה להיות אחד, והכל מתעלה ונקשר כאחד למעלה ולמטה, והקדוש ברוך הוא מתעלה לבדו ומתגבר.

ובספרי הקדמונים, העני לא נותן חלק להזין, אלא למעלה להתקשר, אבל הכל נקשר למעלה ולמטה, וכל אחד ואחד לצדו פראוי, והרי בארנו.

רבי אלעזר שאל את רבי שמעון. אמר, הרי קשר של הכל (העולה) נקשר בקדש הקדשים להאיר. ההתדבקות של רצון הפהן והלויים וישראל למעלה, עד היכן היא עולה?

אמר לו, הרי בארנו, עד אין סוף.

הקדשים, לאתנהרא. אתדבקותא דרעותא דכהנא וליואי וישראל לעילא, עד היכן איהו סלקא.

אמר ליה, הא אוקימנא, עד אין סוף, דכל קשורא ויחודא ושלימו,

לעילא, לקשורא קשורא ברזא דאדם. ולבתר מן הבהמה, וכלא איהו ברזא דאדם ובהמה. ודא הוא רזא דאצטרין לקרבנא, אדם ובהמה כדקאמרן. תא חזי, פד ברא קדשא ברין הוא עלמא, הכי עבד אדם ובהמה.

ואי תימא, והא כתיב (בראשית א) ועוף יעופף על הארץ, דהא מנייהו מקרבין קרבנין, ואפילו עולה, פמה דכתיב, (ויקרא א) ואם מן העוף עולה קרבנו. תא חזי, מפל אינון עופי, לא מקרבין אלא תורים ובני יונה, (אלא רוא דא) מה דאתפשר בדא, פסיל בדא דא ימינא, ודא שמאלא.

אבל רזא דא הא אוקימנא, פתיב ועוף יעופף על הארץ, דאינון רזא דרתיכא, ובהו אסתלק רוח הקדש, לסלקא לעילא, דאינון תרי, חד לימינא, וחד לשמאלא, עוף לימינא, ודא מיכאל. יעופף, לשמאלא, ודא גבריאל. דא לימינא ודא לשמאלא. ובגין כן, מקרבין תרין אלין, לסלקא רוח קדשא, ושמאלא מעטר וזיין לתתא, לההוא סטר שמאלא. וימינא לימינא ואתקשורא אתתא בבעלה, למהוי חד, וכלא אסתלק ואתקשר פחדא לעילא ותתא, וקודשא ברין הוא אסתלק בלחודוי ואתקף.

ובספרי קדמאי, מסכנא, לא יהיב חולקא לאתזנא, אלא לעילא לאתקשורא, אבל כלא לעילא ותתא מתקשר, פל חד וחד לסטריה פדקא יאות, והא אוקימנא.

רבי אלעזר שאיל לרבי שמעון, אמר, הא קשורא דכלא (נ"א דעולה), אתקשר בקדש

שְׁכַל הַקָּשֶׁר וְהַיְחוד וְהַשְּׁלֵמוֹת, לְהַצְנִיעַ בְּאוֹתָהּ צְנִיעוֹת שְׁלֵא מִשְׁגָּת וְלֹא יְדוּעָה, שְׁבָה רְצוֹן כָּל הַרְצוֹנוֹת, הָאֵין סוֹף אֵינוֹ עוֹמֵד לְהִדְעַ וְלֹא לַעֲשׂוֹת סוֹף וְלֹא לַעֲשׂוֹת רֹאשׁ, כְּמוֹ שֶׁהָאֵין הָרֹאשׁוֹן מוֹצִיא רֹאשׁ וְסוֹף. מִי הָרֹאשׁ? זוֹ הַנְּקֻדָּה הַעֲלִיּוֹנָה שֶׁהִיא רֹאשׁ כָּל הַנְּסֻתָּה שְׁעוֹמֵדֵת בְּתוֹךְ הַמַּחְשָׁבָה. וְעוֹשֶׂה סוֹף, שְׁנֻקְרָא (קהלת יב) סוֹף דְּבַר. אֲבָל לְשֵׁם, אֵין סוֹף.

אֵין רְצוֹנוֹת, אֵין אֹרוֹת, אֵין מְאֹרוֹת בְּאוֹתוֹ הָאֵין סוֹף. כָּל הַמְּאֹרוֹת וְהָאֹרוֹת הִלְלוּ תְלוּיִים לְהַתְקִים בָּהֶם וְלֹא נִתֵּן לְהַשְׁגָּה מִשְׁיָדוּעַ וְלֹא יְדוּעַ, אֵינוֹ אֶלָּא רְצוֹן עֲלִיּוֹן, נְסֻתָּה כָּל הַנְּסֻתָּרִים, אֵין. וְכִשְׁהַנְּקֻדָּה הַעֲלִיּוֹנָה וְהַעוֹלָם הַבָּא מִתְעַלֵּים, אֵין יוֹדְעִים פְּרֻט לְרֵיחַ, כְּמִי שֶׁמְרִיחַ אֶת הָרֵיחַ וּמִתְבַּשֵּׂם, וְאֵין זוֹ נִחַת הַנִּיחָח, שֶׁהָרֵי כְּתוּב (ויקרא כו) וְלֹא אֵרִיחַ בְּרִיחַ נִיחָחֶכֶם, שֶׁהָרֵי רִיחַ נִיחָח, הָרֵיחַ שֶׁל הַרְצוֹן שְׁכַל הַרְצוֹנוֹת הִלְלוּ שֶׁל תְּפִלָּה, וְהַרְצוֹן שֶׁל שִׁירָה, וְרְצוֹנוֹ שֶׁל הַכֶּהֵן, שְׁכַלֵּם סוּד שֶׁל אָדָם, וְאֵז כָּלֵם נַעֲשִׂים רְצוֹן אֶחָד. וְאוֹתוֹ נֻקְרָא נִיחָח, רְצוֹן, כְּתַרְגוּמוֹ. וְאֵז הַכָּל נֻקְשֶׁר וּמְאִיר כְּאֶחָד כְּרֹאוּי, כְּמוֹ שְׁנֻתְבָּאָר.

וְעַל זֶה נִתֵּן הַצַּד הָאֶחָד הַזֶּה בְּיַד הַכֹּהֵן, שְׁפָתוֹב (שם) צוֹ אֶת אֶהֱרֵן וְאֶת בְּנָיו לְאֹמֵר. הַסּוּד פֶּאֵן, שֶׁהָרֵי בְּאֶרְנוֹ אֵין צוֹ אֶלָּא עֲבוּדָה זְרָה, וְכֵאֵן נִתְּנָה לוֹ לְשֶׁרֶף הַמַּחְשָׁבָה הַרְעָה וְלְהַעֲבִירָה מִתּוֹךְ הַקֶּדֶשׁ בְּרְצוֹן הַזֶּה שְׁעוֹלָה לְמַעְלָה, כְּעֵשֶׂן הַזֶּה וּבְחֻלְבִּים שְׁנֻשְׁרָפִים, כְּדִי שִׁיעֲבִרוּ מִן הַקֶּדֶשׁ. וְהַצַּד הַזֶּה עוֹמֵד בְּרִשׁוֹתֵם לְהַפְרִידָה מִן הַקֶּדֶשׁ מִתּוֹךְ הַקְּרָבָן הַזֶּה. וְאִם עוֹמֵד (לְהַפְרִיד אוֹתָהּ מִן הַקֶּדֶשׁ) כָּל זְמַן

לְאַצְנִיעַא בְּהֵוֹא צְנִיעוֹ, דְּלֹא אֶתְדַבְּק, וְלֹא אֶתִּידַע, דְּרַעְוֹא דְּכָל רַעְוִין בִּיה, אֵין סוֹף לֹא קִיִּמָּא לְאוֹדְעָא, וְלֹא לְמַעַבְד סוֹף, וְלֹא לְמַעַבְד רֹאשׁ, כְּמָה דְּאֵין קְדַמָּא אֶפִּיק רֹאשׁ וְסוֹף. מָאן רֹאשׁ. דָּא נְקוּדָה עֲלָאָה, דְּאִיהוּ רִישָׁא דְּכָלֵא סְתִימָאָה, דְּקִיִּמָּא גּוֹ מַחְשָׁבָה. וְעַבִּיד סוֹף, דְּאֶקְרִי (קהלת יב) סוֹף דְּבַר. אֲבָל לְהַתֵּם, אֵין סוֹף.

לֹא רַעוֹתִין, לֹא נְהוּרִין, לֹא בּוֹצִינִין, בְּהֵוֹא אֵין סוֹף, כָּל אֵלִין בּוֹצִינִין וְנְהוּרִין, תְּלִינִין לְאַתְקִיִּמָּא בְּהוּ, וְלֹא קִיִּמָּא לְאַתְדַבְּקָא מָאן דִּידַע וְלֹא יְדַע, לֹא אִיהוּ אֶלָּא רַעוֹ עֲלָאָה, סְתִימָא דְּכָל סְתִימִין, אֵין.

וְכַד נְקוּדָה עֲלָאָה, וְעֲלָמָא דְּאֶתִי, אֶסְתַּלְקוּ, לֹא יְדַעֵי בַר רִיחָא, כְּמָאן דְּאֶרַח בְּרִיחָא וְאַתְבַּסֵּם. וְלֹא דָא נִיִּחָא נְחוּחַ, דְּהָא כְּתִיב (ויקרא כו) וְלֹא אֶרִיחַ בְּרִיחַ נִיחָחֶכֶם, דְּהָא רִיחַ נִיחָח, רִיחָא דְּרַעוֹתָא דְּכָל הַנִּי רַעוֹתָא דְּצִלוֹתָא, וְרַעוֹתָא דְּשִׁירָתָא, וְרַעוֹתָא דְּכִהְנָא, דְּכִלְהוּ רְזָא דְּאָדָם. כְּדִין כְּלְהוּ אֶתְעַבְּדוּ רַעוֹתָא חָדָא, וְהֵוֹא אֶקְרִי נִיחָח, רַעוֹא, כְּתַרְגוּמוֹ. כְּדִין כְּלָא אֶתְקָשֶׁר וְאַתְנַהִיר כְּחָדָא, כְּדָקָא יְאוֹת, כְּמָה דְּאַתְמַר.

וְעַל דָּא אֶתִּיְהִיבַת הַאי סְטָרָא אֶתְרָא, בִּידָא דְּכִהְנָא, דְּכְתִיב, (ויקרא ו) צוֹ אֶת אֶהֱרֵן (דף רל"ט ע"ב) וְאֶת בְּנָיו לְאֹמֵר, רְזָא הַכָּא, דְּהָא אוֹקִימָנָא לִית צוֹ אֶלָּא עֲבוּדָת פּוֹכְכִים וּמְזוֹלוֹת, וְהַכָּא אֶתִּיְהִיבַת לִיה, לְאַתְוֻקְדָא הֵהִיא מַחְשָׁבָה רַעָה, וְלְאַעֲבָרָא לָהּ מְגוֹ קְדָשָׁא, בְּהַאי רַעוֹתָא דְּסֻלְקָא לְעִילָא, וּבְהָא תְנַנָּא, וְתַרְבִּין דְּאַתְוֻקְדָן. בְּגִין לְאַתְעַבְּרָא מִן קְדָשָׁא. וְהַאי צוֹ, בְּרִשׁוֹתִיְהוּ קִיִּמָּא, לְאַפְרָשָׁא לָהּ מִן

תְּאֹמֵר, (במדבר כח) צוֹ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל - גַּם כֹּהֵן, שֶׁהָרֵי בְּרִשׁוֹתֵם